

giftsretten mulighed for at genoptage voldgiftssagen eller at tage sådanne andre skridt, som efter voldgiftsrettens opfattelse vil fjerne de forhold, som kan medføre voldgiftskendelsens ugyldighed.

3.1.3.9. Modellovens kapitel VIII regulerer anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelser.

Udgangspunktet er modellovens art. 35, hvorefter voldgiftskendelser anerkendes og fuldbyrdes, uanset i hvilket land de er afsagt, jf. stk. 1. Anmodning om fuldbyrdelse skal indgives skriftligt. Anmodningen skal være ledsaget af voldgiftskendelsen og voldgiftsaftalen i original eller en bekræftet genpart heraf og om nødvendigt af en bekræftet oversættelse heraf, jf. stk. 2.

Anerkendelse og fuldbyrdelse af en voldgiftskendelse kan nægtes af de grunde, som er anført i modellovens art. 36. På samme måde som i art. 34 sondres der mellem nægtelsesgrunde, der kun prøves efter anmodning af en part, jf. art. 36, stk. 1, litra a, og nægtelsesgrunde, der kan prøves af domstolene af egen drift, jf. art. 36, stk. 1, litra b.

Indholdet af nægtelsesgrundene svarer til de ugyldighedsgrunde, der fremgår af modellovens art. 34, jf. herved pkt. 3.1.3.8 ovenfor, og til nægtelsesgrundene efter New York-konventionens art. V, jf. herved pkt. 3.1.2.4 ovenfor.

Den nægtelsesgrund, der er angivet i modellovens art. 36, stk. 1, litra a, nr. v, genfindes dog ikke i modellovens art. 34 om ugyldighed, da art. 36, stk. 1, litra a, nr. v, ikke er relevant i forhold til ugyldighed. Efter denne bestemmelse kan en voldgiftskendelse nægtes anerkendt eller fuldbyrdet, hvis voldgiftskendelsen endnu ikke er blevet bindende for parterne eller er blevet tilsidesat eller suspenderet af en domstol i det land, hvor kendelsen blev afsagt, eller efter hvis ret den er afsagt. Bestemmelsen svarer til New York-konventionens art. V, stk. 1, litra e.

Modellovens art. 36, stk. 1, litra a, nr. v, skal ses i sammenhæng med art. 36, stk. 2, hvorefter den domstol, som behandler en anmodning om anerkendelse eller fuldbyrdelse, kan udsætte beslutningen herom, hvis begæring om tilsidesættelse eller suspension af kendelsen er fremsat for en domstol som nævnt i stk. 1, litra a, nr. v, og udsættelse findes velbegrundet. Efter begæring af den, som anmoder om fuldbyrdelse (rekvirenten), kan det endvidere bestemmes, at modparten skal stille passende sikkerhed. Bestemmelsen svarer til New York-konventionens art. VI.

3.2. *Det regionale samarbejde*

Det europæiske samarbejde om voldgift er hidtil navnlig sket gennem FN's Økonomiske Kommission for Europa (UNECE) og i Europarådet.

3.2.1 *Genèvekonventionen og Europarådsoverenskomsten*

Under FN's Økonomiske Kommission for Europa blev den 21. april 1961 indgået en europæisk konvention om international handelsvoldgift (herefter Genèvekonventionen). Genèvekonventionen suppleres af overenskomst af 17. december 1962 om anvendelse af den europæiske konvention om international voldgift, der er indgået i Europarådets regi (herefter Europarådsoverenskomsten). Begge disse konventioner blev gennemført i dansk ret i 1973, jf. voldgiftsbekendtgørelsens kapitel 2 og pkt. 2.3.2 ovenfor. Med virkning fra den 1. januar 1976 omfatter konventionerne også Færøerne og Grønland.

Det anføres i Advokatrådets redegørelse om en reform af voldgiftsloven, som er omtalt i pkt. 1.2 ovenfor, at hverken Genèvekonventionen eller Europarådsoverenskomsten har nævneværdig betydning i praksis (redegørelsen side 93).

3.2.1.1. Genèvekonventionen blev udarbejdet i slutningen af 1950'erne i den hensigt at lette samhandelen i Europa, der også på dette område var præget af opdelingen mellem vesteuropæiske og østeuropæiske stater. I modsætning til New York-konventionen, der regulerer anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftsaftaler og voldgiftskendelser, fastsætter Genèvekonventionen fælles regler om navnlig voldgiftsrettens etablering og proceduren for voldgiftsretten. Ifølge konventionens præambel er formålet hermed at supplere New York-konventionen, således at der er et fuldt udbygget normsæt, der dækker hele voldgiftsområdet og således bidrager til at fremme handelen mellem vest- og østeuropæiske lande.

Genèvekonventionen anvendes på voldgift i internationale handelssager mellem parter, som ved voldgiftsaftalens indgåelse havde bopæl eller sæde i forskellige kontraherende stater, jf. konventionens art. I, stk. 1. Konventionen indeholder definitioner af »voldgiftsaftale«, »voldgift« og »sæde« i art. I, stk. 2. Som udgangspunkt skal voldgiftsaftaler være skriftlige. I forhold mellem lande, hvis lovgivninger ikke stiller krav om, at en voldgiftsaftale skal være skriftlig, kan voldgiftsaftaler dog indgås i den form, som disse lovgivninger kræver. Efter art. II kan offentligretlige juridiske personer indgå voldgiftsaftaler.